

For
girls only!

Hetty van Aar

Spiegeltje, spiegeltje...

© 2013 Standaard Uitgeverij / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Hetty van Aar

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Omslagontwerp: Linda Lemmen
Omslagillustratie: Cécile Hudrisier
Vormgeving binnenwerk: Aksent bvba

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 02 24730 9
D/2013/0034/18
NUR 283

Driftig trok Kato de bovenste la van haar bureau open. Met vlugge vingers woelde ze door de chaos van spullen die ze bewaarde. Hup! Daar trok ze de volgende la al naar zich toe. Opnieuw graaiden haar handen rond, langs afgekloven potloodjes, brokkelige gummetjes en overbodige schriftjes. Langs belangrijke of onbelangrijke briefjes die wel of niet bewaard moesten worden, maar waarvan ze zelf de inhoud vergeten was.

‘Jeeminee!’ verzuchtte ze. ‘Waar heb ik dat recept toch gelaten?’ Ze vroeg het aan zichzelf omdat er niemand anders in haar kamer was, maar een antwoord kon ze niet geven. Wist ze het maar. Als ze dat recept vond kon ze aan de slag. Straks ging ze naar de filmavond bij Yelien, samen met Eline, Ellen en Emma. En ze had zich voorgenomen om niet alleen een film mee te nemen. Nee, ze zou haar vriendinnen trakteren op overheerlijke chocolademuffins. Kleine, bruine minimuffins. Tenminste, als ze dat verdwenen recept te pakken kreeg. Dat had ze ook altijd! Dingen die ze niet zocht

vielen vanzelf voor haar voeten. Maar dingen die ze kwijt was, waren met geen tien speurhonden op te sporen. Ze gaf het op. Met haar handen in haar springerige haar keek ze nog een keertje om zich heen. Van de plank boven haar bureau naar het overvolle werkblad en de rommelige, open laden. Opeens ging haar een licht op. Wacht eens, had ze niet ooit een map gemaakt om haar recepten in te bewaren? Het moest een rode map zijn, ze wist het haast zeker. Opnieuw gleden haar ogen langs de boekenplank. Kijk! Daar stond de rode map! Ze had er nog wel 'recepten' op geschreven, met dikke, zwarte stift. Enthousiast plukte ze de map van de plank en ging ermee op haar bed zitten. Ze sloeg de map open. Een diepe zucht van teleurstelling volgde. Jeetje, er zat maar één papiertje in de map. Een smoezelig papiertje met daarop het recept van haar favoriete pannenkoeken. Dat was lang geleden, ze kon het recept intussen wel dromen, zo vaak had ze die pannenkoeken al gebakken. Toch wist ze zeker dat ze veel meer recepten had bewaard, maar waar had ze die gelaten? Niet op haar bureau en ook niet in een van de lades. Altijd was ze alles kwijt, ook al deed ze nog zo haar best. Nee, het was nog erger. Hoe harder ze haar best deed iets te bewaren, hoe eerder ze het kwijt was. Ze snapte niet hoe dat kwam. Op school dachten ze wel eens dat ze haar spullen expres kwijtmaakte, maar dat was echt niet waar. Ooit, ooit hoopte ze een manier te vinden om niets meer kwijt te raken. Misschien werd er wel een pilletje uitgevonden: de antikwijtraakpil.

Opeens spitste ze haar oren. Met haar hoofd schuin stond ze stil en luisterde. Waren ze daar? Ja, ze hoorde hun stemmen bij de voordeur. Papa's zware, brommende stem met ertussendoor de hoge geluidjes van Mark en Steven. Met hun drietjes waren ze naar de dierenwinkel geweest waar Steven een tamme rat mocht uitkiezen. Kato griezelde. Jakkas! Een tamme rat! Wat moest je daar nu mee? Ze had van alles geprobeerd om hem op andere gedachten te brengen. 'Neem toch een goudvis', had ze gezegd. 'Goudvissen hebben zo'n mooie kleur en je kunt altijd naar ze kijken.' Maar Steven wilde geen goudvis. Die kon je niet aaien.

'Een konijn kun je wel aaien', had Kato bedacht. Maar Steven wilde geen konijn, want konijnen zaten buiten in een kooi. Steven wilde gewoon een beestje dat binnen woonde, het liefst bij hem op de kamer.

'Een wandelende tak dan?' had Kato geprobeerd. Maar Steven had vastbesloten zijn hoofd geschud.

Nee, ook geen wandelende tak. Hij wilde een tamme rat, die kon je dresseren. Hij wilde zijn ratje kunstjes leren, daar had je tenminste wat aan.

Met een ongelukkig gezicht had Kato hen nagekeken toen ze naar de dierenwinkel vertrokken. Nee, ze wilde niet mee. Sinds Snorry, haar hamster, dood was gegaan, was ze nooit meer naar de dierenwinkel geweest. Ach, die Snorry... hij was de liefste hamster van de hele wereld geweest. Een lievere hamster dan hij zou ze nooit meer vinden en daarom wilde ze geen hamster meer. En al helemaal geen tamme rat. Bah! Ze hoopte maar dat Steven de rat niet op zijn kamer

mocht houden. Stel je voor, ze zou nooit meer rustig in haar bed kunnen liggen als ze wist dat er een deur verder een rat rondliep. Niet dat ze bang was voor een tamme rat, helemaal niet. Ze was voor geen enkel beestje bang, zolang ze maar niet midden in de nacht over haar bed liepen.

Hoorde ze daar haar naam? Ja, ze werd geroepen. 'Kaatje, kom je kijken?' riep Steven onder aan de trap. Met tegenzin zette Kato koers naar de trap. Beneden zag ze haar broertje staan. Met hoopvolle ogen keek Steven haar aan. Hij zag er zo blij uit met dat doosje uit de dierenwinkel in zijn handen. Kato nam zich voor iets aardigs te zeggen en niet meteen die rat af te kammen. Arme Steven, hij was nog klein. Ze moest hem gewoon laten denken dat hij een rat kon dressereren. Ze moest hem desnoods laten denken dat hij en zijn rat wereldberoemd zouden worden. Met een lach op haar gezicht boog ze zich over haar jongere broertje.

'Laat eens kijken wat je hebt gekocht', zei ze. Gespannen keek ze toe hoe haar broertje de doos met luchtgaatjes openvouwde. Ze hield haar adem in en gluurde door een kiertje in de doos. Toen werden haar ogen groot van verbazing. Dat was geen rat, daar in die doos. Dat leek meer op een zachte, zilverblonde pruik. Een langharige pruik, maar dan wel een die bewoog. Je kon niet zien wat de voor- of achterkant was, maar het zag er superzacht uit.

Kato keek haar broertje aan. 'Wat is dat?' Steven straalde van trots. 'Dat is mijn langharige cavia.'

Belangstellend boog Kato zich wat dieper over de doos. 'Hoe heet hij?'

'Zij,' verbeterde Steven haar, 'het is een vrouwtje.' 'Maar dan wel een deftig vrouwtje', knikte Kato. 'Ze ziet er heel chic uit met dat zilverblonde haar. Hoe heet ze?'

Steven schoof onzeker met zijn voeten heen en weer over de deurmat. 'Ik heb nog geen naam voor haar bedacht.'

Het leek wel alsof Mark opeens wakker werd. 'Ik weet een naam: Langhaartje!' Met grote ogen keek hij van Steven naar Kato.

Steven schudde van nee. 'Voor zo'n deftig dier wil ik een deftige naam.'

'Zilverhaartje!' riep Mark, nog steeds enthousiast.

'Nee.' Er weerklonk teleurstelling in de stem van Steven.

Mark keek sip.

'Zilverhaartje is wel mooi,' troostte Kato, 'maar het is meer een sprookjesnaam. Steven zoekt een deftige naam zoals... eh...'

'Ja, zoals eh...' Je kon Steven horen denken.

'Eh...' Met een geheimzinnige blik keek Kato van Mark naar Steven. 'Wat dachten jullie van... Penelope?'

Langzaam zei Steven haar na. 'Pie-ne-loo-pie...' Hij aarzelde. 'Penelope klinkt zo... Het klinkt wel deftig, maar niet zo lief', vond hij.

Kato gebruikte haar fantasie. 'Wat vind je dan van... Priscilla?'

Steven knikte enthousiast. 'Ja, Priscilla... Dat vind ik een naam die helemaal bij haar past.' Hij stopte een

hand in de doos, waaide over de zilverblonde pruik en zei met zijn liefste stem: 'En jij? Wat vind jij van die naam? Wil jij niet graag Priscilla heten?'

Even was het stil en in die stilte klonk een zacht gepiep uit de doos.

'Hebben jullie dat gehoord?' riep Steven uit. 'Ze zei ja! Voortaan heet mijn cavia Priscilla.'

De deur van de kamer ging open, mama keek om het hoekje. 'Staan jullie daar nog? Kom gauw binnen en laat eens zien wat je hebt gekocht.'

In optocht liepen ze de kamer in. Daar zette Steven de doos op de grond. Behoedzaam haalde hij zijn harige huisdier te voorschijn. 'Kijk, mama, dit is Priscilla.'

Mama bekeek de nieuwe huisgenoot met aandacht.

'Wat een mooie naam. En wat een prachtig dier, zo mooi van kleur. Maar... Wat is nu eigenlijk de voorkant en wat is de achterkant?'

Kato knikte instemmend. Ja, dat zou zij ook wel eens willen weten. Voor Steven was de vraag geen probleem. Met zachte vingers duwde hij een blonde haarlok opzij, waardoor twee glinsterende caviaoogjes zichtbaar werden.

'Wat eet een cavia eigenlijk?' vroeg Kato.

Hulp zoekend keek Steven naar papa. 'Wat zei de mevrouw van de winkel ook alweer?'

'Een cavia moet altijd hooi, hardvoer en wat groenten of fruit hebben', hielp papa een handje. 'Kijk, we hebben een groot pak hooi meegebracht en een doos met brokjes. Een appeltje hebben we wel in huis, net als een blaadje sla of een worteltje.'

'Priscilla lust nog veel meer groente', wist Mark.

‘Gezellig’, knikte Kato. ‘Weet je wat? Ik ga iets lekkers kokkerellen voor jouw cavia.’

‘Nee!’ schrok Steven. ‘Niets koken! Priscilla mag alleen rauwe groenten en fruit.’

‘Jammerdebammer,’ verzuchtte Kato, ‘er valt ook helemaal niets te kokkerellen vandaag.’

‘Wilde je iets lekkers maken?’ vroeg mama.

Kato haalde haar schouders op. ‘Ik wilde voor vanavond lekkere minimuffins maken, met chocola.’

‘Dat klinkt verrukkelijk’, vond mama. ‘Dat lusten wij wel.’ Haastig vervolgde ze: ‘Wat kijk je opeens sip? Ik mag toch wel zeggen dat wij muffins lusten?’

Kato haalde haar schouders op. ‘Ik ben het recept kwijt.’ ‘Zit het niet in de schoenendoos?’ vroeg mama verbaasd.

Kato rolde met haar ogen. De schoenendoos! In de vorige zomervakantie had zij een grote schoenendoos helemaal beplakt met aardbeienpapier, speciaal om haar oude recepten in te bewaren. Stom dat ze daar niet aan gedacht had. Met twee, drie treden tegelijk beklom ze de trap, haalde de doos met aardbeienpapier uit haar kast en ging ermee op haar bed zitten. Met een triomfantelijk gebaar viste ze het recept uit de doos.

‘Ik heb het!’ Ze wapperde met het recept en verdween in de keuken. ‘Even kijken...’ mompelde ze in zichzelf. Met het recept bij de hand zette ze suiker en bloem klaar. Ze pakte twee eieren, een dik stuk chocola en nam een pakje boter uit de koelkast. Kloppend en roerend ging ze aan de slag. In de bakvorm pasten precies vijftien minimuffins. Vijftien gedeeld door vijf

vriendinnen was drie. Voor ieder drie muffins. Dat was feest. Maar ze kon ook tien muffins meenemen naar de filmavond. De andere vijf waren dan voor papa, mama, Steven, Mark... en die laatste at ze zelf wel op. Een echte kok moest ook proeven of het goed was. Met een bebloemde hand streek ze een pluk haar achter haar oor. Dat was niet zo'n goed idee, ze kon beter even een lint pakken. Snel waste ze haar handen om een lint rond haar krullen te binden. Niet veel later schoof ze de bakvorm in de oven. Acht minuten maar. Ze keek op de klok, ze was ruim op tijd. En dat moet gezegd worden, want Kaatje en op tijd komen...

'Wat ruikt het hier heerlijk', zei papa. Hij kwam met Steven uit de schuur. Samen droegen ze de hamsterkooi van Snorry.

'Kato, mag Priscilla in jouw kooi?' vroeg Steven. 'Dat mag wel', zei Kato. Intussen zocht ze in het keukenkastje naar een bakje waarin ze de muffins mee kon nemen. Ze pakte de tas van spijkerstof die Emma voor haar had gemaakt, en zette het bakje erin. Het paste perfect. Het belletje van de oven rinkelde om te waarschuwen dat de muffins klaar waren.

'Ik kom al!' riep Kato vrolijk. Ze zag zichzelf weerspiegeld in het raampje van de oven: twee stralende ogen met een zwierige krullenstaart. Ze lachte en haalde voorzichtig de bakvorm uit de hete oven. Mmm, dat rook echt lekker. Ze wuifde met haar hand de hitte weg en zette vijf minimuffins op een al net zo mini bordje. 'Tadaa!' Met een triomfantelijk

gezicht liep ze naar de kamer. ‘Wie wil er proeven?’ Dat wilden ze allemaal natuurlijk. De chocolademuffins smaakten perfect. Ze waren klein maar fijn en smolten op je tong. Vooral nu ze nog warm waren.

Wat zouden haar vriendinnen opkijken. Kato kon niet langer wachten. Ze trok haar jas aan. Toen ze langs de spiegel liep, veegde ze snel een laatste restje meel uit haar haren. Ze twijfelde even. Toen pakte ze het lint en trok het uit haar haren. Een halfuur te vroeg was ze klaar voor vertrek.

Toen Kato buitenkwam werd de keukendeur zowat uit haar hand gesleurd. Jeetje, ze wist niet dat het zo hard waaide. Er stoof een rukwind om haar oren en de vogels vielen bijna uit de lucht. Ze drukte de deur stevig achter zich dicht. Toen sloot ze haar ogen en spreidde haar armen. De wind rukte en trok, maar Kato genoot. Ze hing tegen de wind in. Dit was haar weer, echt Kaatjesweer. Kon ze maar vliegen, zich mee laten nemen door de wind, dat zou zalig zijn. Achter haar werd op het keukenraam getikt. Ze keek om. Mark stond, met zijn zonnebril op zijn neus, op een krukje voor het aanrecht. Hij hield zijn pluchen aapje omhoog en zwaaide met het pootje naar haar. Een aapje met een pilotenbril. Kato lachte. Twee aapjes met een bril, dacht ze. Ze zwaaide terug en pakte haar fiets. Algauw had ze de wind in de rug. Ze hoefde nauwelijks te trappen en vloog vooruit, terwijl haar haren in haar gezicht waaiden. Opeens voelde ze een bons. Er klonk een gil. Kato ging vol in de remmen. Zo gauw ze stilstond duwde ze met beide handen het haar uit haar gezicht. Toen zag

ze Charlotte op de grond zitten. Met twee handen ondersteunde die haar knie, terwijl de tranen over haar wangen rolden.

Kato liet haar fiets vallen en stond in twee stappen naast Charlotte. 'Charlotte! Wat is er met jou?'

'We botsten', snikte Charlotte.

Kato hurkte bij haar neer. Dat ze uitgerekend tegen Charlotte aan moest botsen, Charlotte die toch al zo moeilijk kon doen. 'Sorry, ik had je niet gezien.'

De altijd zo chique Charlotte haalde haar neus op. 'Ik jou ook niet.'

Kato knielde op de grond. 'Heb je veel pijn?'

Charlotte knikte en liet haar tranen lopen.

'Laat eens kijken.' Met een bezorgd gezicht boog Kato zich over haar been. Er zat een grote slijtplek in de spijkerbroek, met in het midden zelfs een gat. Geen groot gat, maar dat deed er niet toe. Een gat was een gat. En die spijkerbroek was natuurlijk weer van een of ander onbetaalbaar merk. Kato zuchtte stilletjes.

Hoe moest ze dit oplossen?

Misschien ben ik wel verzekerd voor ongelukken met kapotte spijkerbroeken, bedacht ze hoopvol. Zachtjes trok ze aan de broekspijp.

'Au!' kermde Charlotte. 'Au, au, au...'

'Doet het zo'n pijn?' schrok Kato. 'Zal ik je ouders bellen en vragen of ze je ophalen?'

Terwijl ze met haar ene hand haar knie ondersteunde wreef Charlotte met haar vrije hand over haar gezicht. 'Mijn ouders zijn niet thuis. Ze zijn naar een feest.'

Kato keek bezorgd naar de knie. Zo te zien zat er niet alleen een gat in de spijkerbroek, maar ook in de knie.

Ze zag bloed. 'Ik geloof toch dat je knie kapot is, mag ik heel even kijken? Alleen maar kijken...' Zachtjes trok ze aan de broekspijp.

'Au, au, au...'

'Doet het zo'n pijn?' vroeg Kato opnieuw. Zo erg kon het toch niet zijn?

Charlotte antwoordde met schokkende schouders en allebei haar handen voor haar gezicht.

'Ik kan je niet verstaan', mompelde Kato.

Charlotte liet haar handen zakken. Met behuilde ogen keek ze Kato aan. 'Ik heb ruzie.'

Het kwam er fluisterend uit, maar Kato had het toch gehoord. 'Ruzie?'

Charlotte zuchtte een beverige zucht. Toen knikte ze. 'Ja, met Naomi en Nicole.'

'Dat doet ook pijn.' Kato begreep het meteen. Ruzie met vriendinnen deed nog meer pijn dan een gat in je knie. En pleisters hielpen niet. Om heel eerlijk te zijn: ze wist niet eens dat Charlotte bevriend was met Naomi en Nicole. Charlotte had eigenlijk geen echte vriendinnen in de klas. Dan sprak ze eens met die af en dan weer met die, maar hartsvriendinnen had ze niet. Het was ook moeilijk om vriendinnen met Charlotte te zijn, want zo gauw jij verliefd was, pikte zij de jongen in op wie jij was. Als jij iets leuks gedaan had, had Charlotte nog iets leukers gedaan. En als jij nieuwe kleren aanhad, droeg Charlotte iets mooiers. Het was altijd en eeuwig hetzelfde liedje. Behalve nu. Nu was het anders, Kato had Charlotte ondersteboven gereden. Ze kon haar niet zomaar hier op straat achterlaten. Maar wat dan?

Kato dacht na. ‘Kun je staan?’

Opnieuw haalde Charlotte haar neus luidruchtig op. ‘Ik zal het proberen.’

Met de hulp van Kato kwam Charlotte overeind. Wat onzeker tolde ze op haar benen, zwaar leunend op de arm van Kato.

‘Gaat het?’ vroeg Kato.

Charlotte knikte. ‘Als ik op jou mag leunen lukt het wel.’

Ja, ja, dacht Kato, maar hoe moet het nu verder? Ze keek naar haar fiets die iets verder op de grond lag.

‘Kun jij zo even blijven staan?’ vroeg ze aan Charlotte.

Charlotte knikte. Met grote stappen liep Kato weg om haar fiets op te rapen. Toen bedacht ze zich. Snel haalde ze haar telefoon tevoorschijn en stuurde een berichtje naar Yelien.

Ben iets later.

Ze raapte haar fiets op en zette die op slot tegen een verkeersbord dat er stond. Toen ze de tas om haar schouder hing, kreeg ze een berichtje van Yelien:

Dat zijn we wel gewend, dat je later bent. Tot zo.

Kato slaakte een diepe zucht. Ze was nog wel extra vroeg van huis gegaan, maar dat geloofde niemand natuurlijk. Met lichte tegenzin liep ze naar Charlotte toe. Die greep haar meteen bij de schouder. ‘Mag ik op je leunen?’

‘Natuurlijk’, knikte Kato.

Voetje voor voetje gingen ze op pad. De enorme villa waarin Charlotte woonde was niet ver. Gelukkig maar, want met hun slakkentempo schoot het niet op. Charlotte stond telkens stil om haar vlammend rode haar uit haar gezicht te vegen. Soms stond ze

even stil alsof ze, door pijn overvallen, niet verder kon. Bij elke stap kreeg Kato meer medelijden. Die arme Charlotte, ruzie met haar vriendinnen en dan ook nog zo hard vallen. Gelukkig naderden ze de oprit. Het grind knarste onder hun voeten. Kato stuurde hen in de richting van de brede trap naar de voordeur, maar halverwege trok Charlotte haar mee naar rechts. Beneden, aan de zijkant naast de statige trap, zat een groene poort. Charlotte viste een sleutelbos uit haar jaszak. Met trillende vingers probeerde ze een sleutel in het slot te steken. 'Lukt het?' vroeg Kato. 'Wacht, laat mij maar.' Ze nam de sleutels van Charlotte over en opende de poort. Aan de zijkant van het huis liepen ze verder, de hoek om, langs het kort gemaaide gazon met de kogelronde buxusbollen. In de twee stenen vijvers zwommen speciale, Japanse vissen. Ze waren zo duur als een auto, Charlotte had het ooit op school verteld. Kato maakte zich langer en keek snel in het water. Daar zwom wel een hele parkeergarage, maar je zag er niets van. Wat had je aan zo'n vis die buiten zwom? Je kon hem niet aaien, zoals Priscilla, en je kon hem ook niet mee naar bed nemen, zoals aapje piloot. Precies in het midden van de vijvers stond een grote zonnewijzer. De zon scheen niet, daarom kon je ook niet zien hoe laat het was.

Charlotte opende de keukendeur. Ze trok een stoel onder de tafel vandaan en liet zich erop vallen. Kato bleef staan en wachtte af. Het liefst had ze uitgebreid rondgekeken in die fantastische keuken, maar ze moest op Charlotte letten. Die trok een tweede stoel

bij en legde haar been erop. Ze keek naar haar knie en vertrok haar gezicht tot een grimas.

Meteen stond Kato naast haar. 'Gaat het? Kan ik iets voor je doen?'

'Een slokje water helpt misschien', zei Charlotte zwakjes.

'Eh... ja, water.' Kato keek om zich heen. De kraan zag ze wel, maar waar vond ze glazen?

'Tweede deurtje rechts, schuin boven de kraan', zei Charlotte, alsof ze haar gedachten kon lezen. 'Wil je zelf ook wat drinken? Thee misschien?'

Thee? Kato zuchtte zo stilletjes mogelijk. Als ze thee ging drinken kon ze de filmavond wel vergeten. Maar zeg nu zelf, ze kon Charlotte toch ook niet aan haar lot overlaten?

'Weet je wat?' begon ze enthousiast. 'Ik zet gezellig een kopje thee voor ons en daarna kijk ik even wat er met je knie is. Afsproken?'

Charlotte knikte, haar behuilde ogen staken rood af tegen haar witte wangen. Met een slap handje gaf ze aanwijzingen, zodat Kato thee kon zetten.

Nog geen tien minuten later zette Kato twee dampende bekers vruchtenthee op tafel. Ze snoof de heerlijke geur op. Mmm, dat rook altijd zo lekker zoet. Charlotte sloeg haar handen om de warme beker. Voorzichtig nam ze een slokje. Ze knapte er zichtbaar van op. 'Misschien zit er nog iets lekkers in het trommeltje daar.' Ze wees naar een wit trommeltje met rozenknopjes dat op een hoekje van het werkblad stond. 'Kijk maar.'

Kato sprong op. Op dat moment ging haar telefoon.

‘Waar blijf je nu?’ riep Yelien in haar oor.
Kato keek naar Charlotte. ‘Ik zit even bij...’
‘Weet je wel hoe laat het is?’ onderbrak Yelien haar.
Kato schudde haar hoofd.
‘Je mist alle films, waar blijf je toch?’ riep Yelien opnieuw.
Yelien had haar telefoon blijkbaar doorgegeven aan Ellen want die riep nu: ‘Kaatje, kom je nog? Waar zit je?’
Aarzelend keerde Kato haar rug naar Charlotte. ‘Ik ben bij Charlotte.’
‘Charlotte!’ riepen Ellen en Yelien tegelijk.
‘Wat doe je daar?’ vroeg Ellen.
‘We hebben toch filmavond!’ riep Yelien.
Kato haalde haar schouders op alsof ze zeggen wou: kan ik het helpen? Maar dat zagen ze niet, behalve Charlotte. Zij verloor Kato geen moment uit het oog.
‘Ik heb Charlotte omvergereden’, legde Kato uit.
Yelien had haar telefoon nu op de luidspreker gezet zodat alle vriendinnen mee konden luisteren.
‘Wat zeg je!’ riep Eline verbaasd.
‘Uitgerekend Charlotte’, verzuchtte Emma.
‘Maar waarom?’ wilde Ellen weten.
Kato probeerde wat verder weg te wandelen van Charlotte. Ze werd zenuwachtig van die priemende ogen. ‘Het was een ongeluk. Ik zag haar niet, omdat mijn haren voor mijn ogen waaiden.’
‘Wat heeft ze?’ vroeg Yelien.
‘Moet ze naar het ziekenhuis?’ slikte Emma.
‘Heb je soms een dokter nodig?’ wilde Ellen weten.
‘Nee, nee,’ zei Kato beslist, ‘ik red het wel.’ En fluisterend liet ze weten: ‘Ze is best zielig, hoor. Maar

nu ga ik ophangen. Tot later.' Ze stopte haar telefoon in haar broekzak en boog zich over het been van Charlotte. 'Vind je het goed als ik er even naar kijk?' Charlotte trok een benauwd gezicht. 'Alleen kijken...' Kato boog zich over de knie.

'En?' wilde Charlotte weten.

'Misschien is het handiger als je die spijkerbroek uittrekt', mompelde Kato. 'En eh... hebben jullie misschien een verbanddoos?'

'Wacht.' Charlotte stond op. Met een stijf been sleepte ze zich naar de keukendeur. Even later kwam ze terug met een grote, witte trommel waar een rood kruis op stond. Ze strompelde naar haar stoel en stroopte heel voorzichtig haar spijkerbroek af. Ze ging zitten, haar ogen op Kato gericht. 'Je gaat toch geen enge dingen doen?'

Kato bekeek de situatie. Wat was Charlotte toch een stumper. Zoals ze hier zat, zo bang als een vogeltje dat uit het nest was gevallen. 'Zo te zien valt het heel erg mee', stelde Kato haar gerust.

'Hoe weet jij dat?' Charlotte schoof onrustig op haar stoel heen en weer. 'Heb jij daar dan verstand van?'

Kato knikte. 'Bij de scouts heb ik een cursus EHBO gevolgd, Eerste Hulp Bij Ongelukken. Dus wees maar niet bang, het valt echt reuze mee. Ik wil er alleen maar een gaasje op doen.' Ze opende de verbandtrommel, pakte een gaasje en een rolletje pleisters. Haar vingers aarzelden bij het flesje met ontsmettingsmiddel. Zou ze de wond eerst schoonmaken? Snel keek ze naar het gezicht van Charlotte. Nee, het was beter om dat niet te doen.

Dat prikte nogal en Charlotte leek wel heel kleinzerig. Voorzichtig legde Kato het gaasje op de wond. Ze knipte twee stroken pleister af en plakte die over het gaasje heen. 'Klaar!' zei ze triomfantelijk.

'Dat viel mee', gaf Charlotte toe.

Ja, dat viel mij ook mee, dacht Kato. Behalve de filmavond dan, daar mis ik een flink stuk van.

Jammerdebammer. Ze dacht aan de minimuffins.

'Heb jij zin in iets lekkers?' vroeg ze.

Charlotte knikte.

'Wacht.' Kato pakte haar tas en haalde het plastic bakje met chocolademuffins tevoorschijn. 'Kijk eens, zelfgebakken. Proef maar.'

Met lange hals keek Charlotte naar de muffins, die als kleine, bruine paddenstoelen naast elkaar in het bakje lagen. Met duim en wijsvinger haalde ze er een uit. Ze nam een piepklein hapje. 'Dat smaakt lekker!' Meteen verdween de rest van de muffin in haar mond.

Kato nam er ook een. Ze had ze liever met haar vriendinnen gedeeld. Haar gedachten dwaalden af naar de filmavond. Toen merkte ze dat Charlotte naar haar keek. En van haar naar het plastic bakje.

'Wil je er nog een?' vroeg Kato.

Ze namen er allebei nog een.

'Hoe kwam het dat je ruzie had?' vroeg Kato toen ze haar mond leeg had.

Charlottes mondhoeken zakten naar beneden. 'Naomi en ik hadden afgesproken, ik zou vanavond naar haar toegaan. Maar daarstraks belde ze opeens om te zeggen dat ze niet kon, er was iets tussen gekomen.'

Dat vond ik wel een beetje raar. Toen dacht ik: ik ga gauw even naar haar toe om een tijdschrift dat ik al gelezen heb af te geven. Eerlijk hoor, ik deed het om haar een plezier te doen. En ik had echt niets in de gaten toen haar moeder zei: loop maar door naar boven. Naomi's kamerdeur stond open. Daar zat ze, samen met Nicole gezellig op bed te kletsen. En opeens wist ik het: ze had me afgebeld, omdat ze liever iets met Nicole ging doen. Dat vond ik zo stom... Ik liet het tijdschrift op de grond vallen, draaide me om en rende weg. De trap af, de deur uit, de straat op... pardoes tegen jouw fiets. Sorry.' Opnieuw rolden de tranen. 'Iedereen heeft een hekel aan me.'

Kato zweeg.

Charlotte boende haar tranen weg. 'Dat is toch zo? Niemand vindt me aardig. Zeg eens eerlijk!'

Kato kreeg het er warm van. Ze wist niet meteen wat ze moest antwoorden. 'Ik ben hier toch, bij jou', bedacht ze opeens.

'Ja, jij...' knikte Charlotte. 'Jij zit hier alleen omdat je me ondersteboven hebt gereden. Geef maar toe, anders zat je hier niet.'

'Ja, logisch, anders had ik bij mijn vriendinnen gezeten', gaf Kato toe.

'Zie je wel!' riep Charlotte. 'Niemand vindt mij aardig.' 'Natuurlijk wel', protesteerde Kato. 'Ik heb je toch geholpen?'

'Uit medelijden zeker?' snoof Charlotte. 'Omdat je me zielig vond.'

'Maar je was toch ook zielig?' zei Kato. 'Ik had echt medelijden met je toen je zo hard gevallen was,

daarom ben ik meegegaan. Dat is toch niet verkeerd?' Charlotte zweeg. Ze had het opeens druk met het bestuderen van haar nagels, alsof ze zich geen houding wist te geven na alles wat ze had gezegd. Chocola helpt altijd, bedacht Kato. Snel pakte ze de muffins. 'Lust je er nog een?'

'Sorry', zei Charlotte. 'Het lijkt wel of ik jou overal de schuld van geef, maar jij kunt er ook niets aan doen dat Naomi afbelde.' Ze pakte een muffin en stak hem in haar mond. 'Het is jouw schuld niet dat ik geen vriendinnen heb, het ligt allemaal aan mij. Alleen aan mij. Jij bent eigenlijk de enige die echt aardig voor me is en die het ook meent.' Ze legde haar hand op die van Kato.

Kato was er stil van. En dat gebeurde niet vaak, dat zij met haar mond vol tanden stond. Ze had medelijden met Charlotte. 'Misschien kunnen we eens iets leuks gaan doen samen?'

'Meen je dat echt? Dat zou fijn zijn.' Charlotte boog zich heel dicht naar Kato. Kato kon geen kant meer uit. Met een warm, rood hoofd knikte ze van ja.

Toen zette ze het bakje op tafel. Zwijgend aten ze alle muffins op. Het was zo stil dat je de keukenklok hoorde tikken. En op de achtergrond, heel ver weg, klonk nog een geluid. Het leek op gedempte muziek. Was er nog iemand in huis? vroeg Kato zich af.

Opeens dacht ze aan Charlottes zusje. Charlotte had toch een gehandicapt zusje? Ze kon niet zo goed bewegen en ook niet zo goed denken, omdat er iets mis was gegaan tijdens haar geboorte.

'Hoe gaat het met je zusje?' vroeg Kato.

‘Ze woont niet meer thuis’, vertelde Charlotte. ‘Ze woont nu met een paar andere kinderen in een speciaal huis.’

‘Ach’, schrok Kato.

Maar Charlotte schudde haar hoofd. ‘Je hoeft niet te schrikken, ze vindt het daar juist fijn.’

‘Gelukkig maar’, zei Kato. En ze dacht aan haar broertjes, die gezellig thuis konden wonen. Arme Charlotte, dacht ze, en ze nam zich voor om nog heel vaak af te spreken.

Kato keek op de keukenklok. ‘Ik moet gaan’, schrok ze. Onmiddellijk veerde Charlotte op. Ze legde haar hand op die van Kato en smeekte: ‘Toe, blijf nog even. Heel even nog, please...’

‘Heb je nog iets nodig?’ vroeg Kato aarzelend. Charlotte schudde haar hoofd en haar rode krullen dansten heen en weer. Ze zag er al een stuk vrolijker uit, zag Kato.

‘Zal ik Emma vragen of ze iets leuks op je broek wil naaien?’ zei Kato opeens. ‘Emma is heel creatief. En heel handig ook.’

Opnieuw schudde Charlotte haar hoofd. ‘Ben je mal! Die broek doe ik echt niet meer aan.’ Toen ze het teleurgestelde gezicht van Kato zag, zei ze er snel achteraan: ‘Maar toch bedankt.’

Opnieuw zaten ze zwijgend aan de keukentafel. Kato wist niets meer te bedenken. Voor het eerst keek ze eens goed om zich heen. Vanaf het moment dat ze hier binnen kwam was ze onder de indruk geweest van de keuken, maar hoe langer ze keek, hoe mooier het werd. De prachtige kranen had ze al gebruikt,

maar nu ze rondkeek ontdekte ze de ovens. Ze vergat op slag dat ze zich opgelaten voelde. ‘Wow! Die ovens! Mag ik eens kijken?’ Zonder het antwoord af te wachten sprong ze op. ‘Jullie hebben veel ovens! Hier kun je heel veel koekjes en taarten tegelijk bakken.’ ‘Zou je dat willen?’ vroeg Charlotte.

‘Dat lijkt me zalig’, antwoordde Kato spontaan. ‘Als ik zo’n keuken had, dan wist ik het wel. Ik zou alleen nog maar bakken. En later zou ik een eigen televisieprogramma krijgen: *Bakken met Kaatje*. Dat zou pas leuk zijn: alleen die dingen doen die je leuk vindt en nog beroemd worden ook.’

‘Je mag wel een keer komen bakken, als je dat zo leuk vindt’, zei Charlotte.

Kato knikte. ‘Graag!’ Ze liep een rondje om het kookeiland en ging weer zitten. ‘Jouw moeder kan zeker heel goed koken?’

Charlotte trok een zuinig gezicht. ‘Mijn moeder kan goed opwarmen, daarom hebben wij zo veel ovens. Ze is gespecialiseerd in kant-en-klaarmaaltijden. En we hebben een heel leuke pizzabezorger.’

‘Meen je dat echt? Van je moeder bedoel ik, niet van de pizzabezorger.’ riep Kato uit. ‘Zo’n mooie keuken en dan niet koken?’

‘Mijn moeder heeft het te druk met haar comités’, zei Charlotte schamper. ‘Zij is voorzitter van van alles en nog wat, van de liefdadigheidsvereniging, van Help Een Kind Koop Een Kaart, Red Afrika, de Kerstactie, de Rozenclub en ik vergeet er vast nog wel een paar.’

Kato was er even stil van. Ten slotte zei ze zacht: ‘Jeetje, dan is jouw moeder vast heel belangrijk.’

Charlotte haalde haar schouders op. 'Ik geloof van wel. Ze is ook bijna nooit thuis.'
'Dat heb je als je belangrijk bent', knikte Kato. 'Dan moet je vaak naar andere belangrijke mensen.'
'En ik dan?' protesteerde Charlotte. 'Ben ik soms niet belangrijk?'

'Natuurlijk wel', zei Kato snel. 'Maar belangrijke mensen kunnen niet altijd doen wat ze willen. En jouw papa?'

'Mijn papa doet altijd wat mama zegt', zei Charlotte. 'Ja, maar... kan jouw papa goed koken? Omdat je zo veel ovens hebt bedoel ik.' Iemand moest die super-de-luxe keuken toch gebruiken, dacht Kato.

'Ach, papa werkt', zei Charlotte. 'Of hij is met mama mee, zoals vanavond.'

Het klonk niet echt gezellig, vond Kato. Ze was blij dat haar eigen mama niet zo belangrijk was. Ze was natuurlijk wel belangrijk, voor Kato was zij de belangrijkste mens op de wereld, maar voor al die andere mensen gelukkig niet. En ze hadden thuis niet zo'n super-de-luxe keuken, maar haar mama kon wel lekker kokkerellen. En papa was de beste frietenbakker van de wereld en omstreken. En als je het niet geloofde, moest je het maar aan Mark en Steven vragen.

'Meen je het echt, dat ik hier eens mag bakken?' vroeg ze nog eens aan Charlotte.

'Natuurlijk', knikte Charlotte

Kato stond vastbesloten op. 'Ik moet nu echt gaan, maar ik zoek alvast lekkere recepten op voor als ik terugkom.'

‘Kom je gauw terug?’ vroeg Charlotte. Ze pakte Kato’s arm vast, alsof ze haar tegen wilde houden.

‘Heel gauw’, beloofde Kato en ze meende het echt. Ze stapte de keukendeur uit. De tuinverlichting brandde en overal waar ze liep floepten lampen aan. De wind was gaan liggen.

Kato trok de groene poort achter zich dicht en wilde haar fiets pakken. Maar die was weg. Waar was haar fiets gebleven? Opeens wist ze het weer: haar fiets stond een paar straten verderop tegen een verkeersbord geparkeerd. Ojee, nu moest ze rennen, anders kwam ze te laat thuis. En haar papa was dan wel de beste frietenbakker van de hele wereld, maar hij was ook streng.

Gelukkig! Ze was op tijd thuis. Mark en Steven waren zelfs nog wakker, op vrijdagavond mochten zij altijd langer opblijven. Ze keken gezellig samen naar een film en smikkelden van Papipa’s, papa’s pittige paprikachips. Dat was papa’s specialiteit op vrijdagavond. Dan vulde hij een grote schaal vol knapperige paprikachips en een klein schaaltje vol roze, romige cocktailsaus om te dippen.

‘Verrassing!’ riep hij dan.

‘Papipa’s!’ riep de hele familie dan in koor. De naam kwam van toen de jongens nog klein waren en geen ‘paprikachips’ konden zeggen.

Met lange hals keek Kato in de grote schaal. Er waren nog een paar kruimeltjes over. Honger had ze niet meer nadat ze met Charlotte alle muffins opgegeten had. Gretig likte ze de laatste chipskruimels van haar

vingers en wurmde zich tussen haar twee broertjes in op de bank.

‘Ik heb jullie gemist’, zei ze.

‘Ben je daar al?’ vroeg mama.

‘Is het al zo laat?’ zei papa. ‘Jongens, jullie moeten naar bed. Het is de hoogste tijd.’

‘Nog vijf minuten’, smeekte Mark.

Kato knikte. ‘Ja, please, heel even nog. Mag het?’ Ze zaten hier zo gezellig bij elkaar, zo warm en knus.

‘Nog heel even dan’, zei mama.

‘Hoe is het met Priscilla?’ vroeg Kato aan Steven.

‘Heel goed,’ antwoordde Steven, ‘ze begint al een beetje te wennen. Ze ritselt door het stro en ze heeft al een kuiltje gemaakt om in te slapen.’

Samen gingen ze nog even bij de kooi kijken. Ze deden heel stilletjes, zodat papa hen zou vergeten.

Maar hoe Kato ook haar best deed, ze kon maar niet ontdekken wat de voorkant van Priscilla was.

‘Misschien moet je toch maar een klein strikje in haar haar doen’, dacht ze hardop.

Steven keek haar aan. ‘Echt waar?’

‘Nee, doe toch maar niet. Ik weet niet of Priscilla dat wel fijn vindt’, zei Kato. ‘Ik aai wel een keer over haar bolletje, of over haar billen als ik de verkeerde kant te pakken heb.’

Mark en Steven schaterden van het lachen.

‘Zijn jullie nog niet naar bed?’ riep papa uit.

Toen was het echt bedtijd.

Kato besloot om ook al naar haar kamer te gaan. Met haar dekbed tot aan haar kin lag ze te denken. Ze had nog best langs Yelien kunnen gaan, al was het maar

voor vijf minuutjes. Vijf minuutjes? Nee, dat was veel te kort. Zo vlug konden ze niet praten en ze had juist zo veel te vertellen. Ze haalde haar dagboek uit het laatje van haar nachtkastje en begon te schrijven.

Vrijdagavond

Sinds vanavond heb ik twee problemen:

- 1. Ik heb de filmavond met mijn BFF gemist.*
- 2. Ik heb Charlotte het gevoel gegeven dat we vriendinnen kunnen worden.*

Ik weet niet of ik dat kan.

Ik ben bang dat ik dat niet kan.

Ik weet zeker dat ik dat niet kan.

Eerst wist ik niet zeker wat het grootste probleem was, 1 of 2. Maar nu weet ik het zeker: nummer twee is echt het grootste probleem. Hoe moet ik het oplossen?

Nu ik erover nadenk heb ik er nog een derde probleem bijgekregen:

3. Hoe vertel ik mijn Best Friends Forever dat ik met Charlotte afspreek? Ze zullen er niets van begrijpen. En om heel eerlijk te zijn: ik begrijp er zelf ook niet zoveel van. Waarom heb ik niet gewoon nee gezegd?

Het antwoord is: nee zeggen is niet zo aardig. Ik wil liever aardig zijn, ook tegen Charlotte. Misschien wel juist tegen Charlotte. Bijna niemand vindt haar aardig. Dat is best zielig. Charlotte is ook zielig. Maar het begint intussen een beetje te voelen alsof ikzelf een probleem heb. Dat klopt, want intussen heb ik drie problemen. Ik geloof dat ik maar heel gauw moet

stoppen met schrijven. Hoe langer ik schrijf, hoe meer problemen ik krijg.

Ze had het gevoel dat Charlotte dolgraag haar vriendin wilde worden. En zelf had ze beloofd om gauw weer af te spreken. Maar nu ze alleen in haar bed lag, had ze daar spijt van. Ze had het akelige voorgevoel dat het nooit ging lukken om met Charlotte bevriend te blijven. Maar ze wilde zo graag dat iedereen gelukkig was. Ook Charlotte. En juist Charlotte had al zo veel pech: een gat in haar knie en in haar broek, ruzie met haar vriendin, een zusje in een tehuis en ook nog eens helemaal alleen in dat grote huis.

Kato legde haar dagboek weg en vouwde haar handen onder haar hoofd. Ze had toch moeilijk tegen Charlotte kunnen zeggen dat ze niets met haar te maken wilde hebben. Dat klonk zo onaardig. Maar hoe moest het verder? Ze wist het ook niet. Kon ze er maar met iemand over praten. Zou Yelien nog wakker zijn?

Ze glipte uit bed en pakte haar telefoon van haar bureau. Opeens zag ze de dvd die ze klaar had gelegd om mee te nemen naar de filmavond. Die was ze vergeten. Wat stom! Ze haalde haar schouders op. Toen stuurde ze een sms'je naar Yelien: *ben je nog wakker?* Het antwoord kwam snel: *kan ik je nog bellen?*

Ja, liet Kato weten. Ze kroop diep onder haar dekbed, zodat niemand zou horen dat ze aan het bellen was. De stem van Yelien klonk vrolijk. 'Ha, die Kaatje!' Kato vergat meteen dat ze zachtjes moest doen. 'Ha, Yelien!' riep ze uitbundig. Ze schrok er zelf van. Zachtjes vervolgde ze: 'Hoe was jullie filmavond?'

‘Saai!’ antwoordde Yelien.

‘Saai?’ Kato liet haar verbazing duidelijk horen.

‘Hoezo, saai? Waren de films niet leuk?’

‘We hebben maar één film gezien’, bekende Yelien.

‘Eentje maar? Hoe kwam dat?’ wilde Kato weten.

‘Jij was er niet’, zei Yelien. ‘Daarom hebben we maar één film gekeken. We wilden de rest bewaren, voor als jij erbij was.’

Kato voelde haar ogen vochtig worden. Dat waren nog eens echte vriendinnen, hartsvriendinnen. Ze slikte even. ‘Ach, wat lief... Ik heb jullie zo gemist. Echt vreselijk gemist. Ik ben blij dat ik toch nog even met je kan kletsen.’

‘Vertel eens hoe het met Charlotte afgelopen is’, zei Yelien. ‘Was het erg?’

‘Ze had een gat in haar knie’, vertelde Kato. ‘En ook een gat in haar super-de-luxe spijkerbroek, maar dat vond ze helemaal niet erg. Gelukkig maar. Ik heb er een pleister op geplakt. Niet op die broek, op haar knie, bedoel ik.’

‘Je zult wel geschrokken zijn’, veronderstelde Yelien.

‘Ik schrok me een hoedje’, gaf Kato toe. ‘Ik had niets gezien omdat mijn haar voor mijn ogen waaide.

Opeens voelde ik een dreun. Toen ik keek zat Charlotte kreunend op de grond.’

‘Uitgerekend Charlotte!’ vond Yelien. ‘Ze was zeker wel heel boos op je?’

Onder het dekbed schudde Kato driftig haar hoofd heen en weer. ‘Nee, helemaal niet. Ze had wel pijn, maar dat overdreef ze volgens mij een beetje. Nee, boos was ze niet. Ze was eerder zielig. Ze was

helemaal alleen thuis. We hebben met zijn tweetjes alle muffins voor de filmavond opgegeten.'

'Muffins?' riep Yelien uit.

'Oeps, dat wist je nog niet, het was de verrassing die ik voor jullie gebakken had', schrok Kato.

'O, wat gemeen!' riep Yelien. 'Zitten wij de hele avond op jou te wachten, terwijl jij onze muffins zit te eten. Met Charlotte nog wel.'

Natuurlijk was Yelien niet echt boos, ze maakte maar een grapje.

'Je wist niet eens dat ik muffins had. Ik bak wel weer nieuwe voor de volgende filmavond', beloofde Kato.

'Dat is al supersnel', zei Yelien. 'Als iedereen mag, willen we morgenmiddag de andere films kijken.'

'Dat is snel!' riep Kato uit. 'Dan moet ik heel vlug bakken.'

'Nee hoor, zonder baksels ben je ook welkom', zei Yelien.

Ach, dat klonk lief, vond Kato. Eigenlijk moest ze nu vertellen wat ze Charlotte had beloofd. Dat ze heel gauw terugkwam. En dat ze iets lekkers voor Charlotte zou bakken. Ze slikte. Wat zouden haar vriendinnen daar wel niet van denken? Om de een of andere reden vond ze het moeilijk om erover te beginnen, ze wist ook niet precies waarom.

Misschien kon ze maar beter haar mond houden.

Natuurlijk niet, ze kwamen er heus wel achter als zij met Charlotte afsprak. Al was het maar omdat ze zelf haar mond voorbij zou praten. Geheimen bewaren was niet haar specialiteit, dacht Kato, iedereen zag het meteen aan haar gezicht als ze iets wilde

verzwijgen. En, zeg nu zelf, voor je hartsvriendinnen heb je toch geen geheimen? Zij mogen alles van je weten, of niet soms?

Kato hield heel even haar adem in. Toen nam ze een besluit. 'Yelien, ik moet je iets vertellen', begon ze aarzelend.

Plotseling werd er op haar deur geklopt. 'Ik moet ophangen', zei ze vlug.

'Kato, slaap je nog niet?' Mama stak haar hoofd om de deur. 'Ben je nog wakker?'

'Ja', antwoordde Kato.

'Je bent toch niet aan het bellen?'

Kato schudde van nee. Liegen leek minder erg als je het zachtjes deed. Of toch niet? Kato kreeg een kleur en schaamde zich.

'Ga maar lekker slapen', zei mama. 'Welterusten.'

'Tot morgen', antwoordde Kato. Met haar ogen dicht lag ze te luisteren hoe mama de deur dichttrok en zachtjes de trap af liep. Pas toen ze de deur van de gang naar de kamer dicht hoorde gaan, veerde ze op. Ze pakte haar dagboek en tekende met rode pen een hart zo groot als de bladzijde. *I ♥ my BFF*, schreef ze erbij. En ze kleurde het hart rood.

Kato keek in de spiegel. Ze maakte een paardenstaart, kneep wat blosjes in haar wangen en pakte de dvd van haar bureau. Tien minuten later belde ze aan bij Yelien. Emma was er al, ontdekte Kato. Ze zag het aan de fiets met de grote mand met bloemenslingers. Maar ze was gelukkig niet de laatste. Ze wilde net de voordeur achter zich sluiten toen ze een stem hoorde.

‘Kaatje, wacht!’ Op een holletje kwam Eline eraan. En toen ze opnieuw de deur wilde sluiten zag ze, door het kiertje, Ellen aan komen fietsen. Nu waren ze compleet.

‘Is alles goed met jou?’ informeerde Emma bij Kato.

‘Ik hoorde dat je een ongeluk had gekregen.’

Kato schudde haar hoofd. ‘Nee, ik had Charlotte aangereiden.’

‘Dat is toch ook een ongeluk’, vond Ellen. ‘Behalve als je het expres hebt gedaan.’

‘Nee, natuurlijk niet’, stoof Kato op. ‘Het was echt per ongeluk. Ik had haar niet gezien omdat mijn haren in mijn gezicht waaiden.’

Ze zochten intussen een plekje op Yeliens zolderkamer. Ellen en Eline waren op de bank gekropen, terwijl Emma en Kato zich met wat kussens op de grond nestelden. Yelien ging rond met de theepot. Meteen geurde de zolder naar citroenen.

‘Mmm, citroenthee...’ snoof Kato. ‘Lekker!’

Yelien stuurde haar een glimlach als dank.

‘Ik vond het wel zielig voor je dat je onze filmavond misliep’, zei Ellen.

Eline knikte instemmend. ‘En ik vond het nog zieliger dat jij de hele avond bij Charlotte moest zitten.’

‘Ik ook’, zei Ellen uit de grond van haar hart.

‘Uitgerekend Charlotte’, verzuchtte Eline.

‘Je zult het wel moeilijk hebben gehad’, zei Ellen.

‘Dat viel wel mee’, zei Kato. ‘Ik bedoel... Het was niet altijd even makkelijk, maar het ging wel.’ Het leek of niemand haar gehoord had.

Yelien zette de theepot weg. ‘Charlotte wil altijd aandacht.’

Ellen knikte driftig. ‘Ja, Charlotte houdt van opvallen.’

‘Ze denkt altijd dat zij de beste is’, zei Eline. ‘Dat vind ik zo irritant.’

‘Voor je het door hebt, pikt zij jouw vriendje in’, sputterde Yelien verontwaardigd.

‘En als ze haar zin niet krijgt gaat ze huilen’, vond Ellen.

‘Arme Kato’, zei Eline meelevend.

De ogen van Kato waren groter en groter geworden.

Met verbazing keek zij haar vriendinnen aan. ‘Ik zei toch dat het meeviel.’

Nu waren alle ogen op Kato gericht, alsof ze haar niet begrepen.

Kato slikte even, toen zei ze dapper: ‘Jullie zitten gewoon te roddelen.’

‘Hoezo roddelen?’ vroeg Eline. ‘Het is toch waar wat we zeggen? Charlotte wil toch altijd het middelpunt zijn?’

Kato sloeg allebei haar handen om de warme mok met thee. ‘Ja, dat is wel zo. Maar dat is niet alles. Charlotte is soms ook zielig. Ik denk dat ze best eenzaam is in dat grote huis.’

Het werd stil, zo stil dat Kato zich niet zo makkelijk voelde. Ze dacht terug aan de vorige avond. Zo’n ramp was dat toch niet geweest?

Emma onderbrak Kato’s gedachten. ‘Ik denk dat je daar best eens gelijk in kunt hebben. We kunnen wel makkelijk praten over iemand, maar wij weten natuurlijk ook niet alles.’

‘Lang niet alles.’ Kato was blij met de steun van Emma. Eline schoof naar het puntje van de bank. ‘Wat weten wij dan niet?’

Kato klopte haar kussen op. Ze twijfelde. Zou ze vertellen wat ze wist? Ze keek haar vriendinnen een voor een aan, opende haar mond en klapte die weer dicht.

Emma klopte zachtjes op Kato’s schouder. ‘Zeg het maar.’

Kato slaakt een diepe zucht. ‘Ik wil niet roddelen.’ ‘Jeetje! Wat heb jij toch met roddelen vandaag?’ riep Eline uit. ‘We zitten toch wel eens vaker over iemand te praten? Dat is toch niet per se roddelen?’

‘Ik vind’, begon Yelien, ‘dat wij hier samen als vriendinnen best eens over iemand mogen praten. Zolang wij onze verhalen niet verder vertellen is er

niets aan de hand. Of vinden jullie dat roddelen?’ Kato dacht even na. Yelien had wel gelijk. Eigenlijk snapte ze ook niet goed waarom ze opeens zo moeilijk deed. Of, ja, toch wel... Ze had het gevoel dat iedereen Charlotte aanviel en dat zij daarom voor haar op moest komen. Maar misschien, als ze meer wisten, zouden ze wat aardiger over Charlotte denken. Ze trok haar knieën op, sloeg haar armen eromheen en vertelde. ‘Ik geloof dat Charlotte een heel deftige moeder heeft die overal voorzitter van is en de hele wereld wil redden. Maar voor Charlotte heeft ze geen tijd.’ Ze perste haar lippen op elkaar, kneep haar ogen samen en wachtte de reacties van haar vriendinnen af.

‘Dat is best zielig’, vond Emma.

Zie je wel, dacht Kato. Als ik het maar uitleg, begrijpen ze het best. Haar vriendinnen hadden gelijk, dat had met roddelen niets te maken. Ze ging verder. ‘Ze hebben zo’n mooi huis, maar het is er akelig stil. Het is bijna spookachtig om in je eentje in zo’n groot huis te moeten zitten. En die keuken...’ Ze keek even om zich heen om te zien of iedereen luisterde. ‘Die keuken is zo mooi, dat is pas echt een droomkeuken. Als ik zo’n keuken had, dan zou het hele huis ruiken naar appeltaart en chocoladekoekjes. Maar in die droomkeuken bij Charlotte kookt er helemaal niemand. Haar moeder warmt alleen wat eten op, als ze toevallig thuis is. Dat is toch niet fijn?’ Even was het stil om haar heen. Had ze te veel gezegd? Dachten haar vriendinnen er anders over? ‘Weet je waar ik opeens aan moet denken?’ begon Eline. ‘Dit doet me denken aan de tijd toen papa nog

ver weg woonde. En toen mama me altijd opbelde om te zeggen dat het eten in de koelkast stond.'

Kato begon enthousiast knikken. 'Ja, dat was toen heel erg vervelend voor jou.'

'Toen was je best zielig, Lientje', zei Emma.

'Maar toen was ik toch niet zoals Charlotte?' riep Eline uit.

'Nee,' zei Yelien snel, 'je was niet zoals Charlotte en je zult ook nooit zo worden als Charlotte.'

'Oef! Gelukkig maar!' zei Eline opgelucht. 'Ik wil niet zo zijn als Charlotte! Zeg eens eerlijk, wie wil er wel zo zijn? Niemand toch? Ik ben blij dat ik niet zo'n bazig typetje ben.'

'En ik ben blij dat ik niet altijd en overal de beste hoef te zijn', zei Ellen.

'En ik ben blij dat wij tenminste niet elkaars vriendjes afpakken', vond Eline.

Emma aarzelde even. Ze bewoog haar hoofd van links naar rechts alsof ze haar woorden zat te wegen.

'Ik vind het fijn dat mijn mama mij af en toe helpt, in plaats van de hele wereld te redden.'

Kato schoot rechtop. 'Precies! Dat bedoel ik! Charlotte heeft zichzelf toch niet zo gemaakt. Kan zij er wat aan doen? Ik vind het maar stom dat jullie zo negatief over haar denken. Ik vind haar zielig, heel zielig. Ja, ik heb medelijden met haar en niet zo'n beetje ook. En als jullie dan toch alles willen weten...' Boos keek ze om zich heen. 'Als jullie het dan toch willen weten: Charlotte heeft gevraagd of ik wat vaker met haar af wil spreken en ik heb ja gezegd.'

'Nee toch!' Het leek wel of het ze alle vier tegelijk riepen.

‘Ja hoor!’ hield Kato koppig vol. Toen zweeg ze. Ojee, ze was weer eens doorgedraafd. Ze had het puntje van haar tong wel willen afbijten, maar het was te laat. Ze had het er al uitgeflapt. Dat was weer typisch iets voor haar. Spijt kwam altijd achteraf. En achteraf was te laat. Ze zuchtte. ‘Ik snap jullie niet.’

‘En ik snap jou niet’, blies Eline.

‘Hoe kan dat toch?’ vroeg Kato. ‘Hartsvriendinnen die elkaar niet meer begrijpen... Dat is pas erg.’

Langzaam kwam ze overeind. Ze legde de kussens op een stapel. ‘Ik kan maar beter gaan’, zei ze. Met knikkende knieën liep ze naar de deur.

‘Kato!’ riep Yelien.

‘Wacht!’ schrok Ellen.

‘Je gaat toch niet weg?’ zei Eline verbaasd.

‘We moeten nog naar de film kijken.’

Maar Kato kon niet meer terug. Tranen liepen over haar wangen. Ze begreep zelf niet wat haar bezielde. Leefde ze zo intens mee met Charlotte? Of was ze zo teleurgesteld omdat haar hartsvriendinnen haar niet begrepen?

De tranen bleven stromen, ze zag niet eens waar ze liep. Alleen de trapleuning bood houvast aan haar trillende hand.

Had ze zich ooit zo alleen gevoeld?

Achter haar klonken voetstappen op de trap. Toen Kato beneden aankwam stond Emma opeens naast haar. ‘Kato!’ hijgde ze. ‘Wees niet boos, ze bedoelen het niet verkeerd.’

Kato wreef driftig in haar ogen. Door haar tranen heen keek ze Emma aan. Met een machteloos gebaar

haalde ze haar schouders op.

‘Ik laat je echt niet in de steek, Kaatje’, beloofde Emma. ‘Het komt vast weer goed. En als er iets is, bel me! Beloof je dat? Alsjeblieft...’

Kato keek Emma aan. Toen sloeg ze allebei haar armen om haar vriendin heen en zei met hese stem: ‘Dat beloof ik je, Emma. Dankjewel.’

Toen ze wegfietste, stroomden de tranen opnieuw over haar wangen. Wat mankeerde haar toch?

Waarom liep alles anders dan ze wilde? Waarom ging alles fout?

Die avond, voor ze naar bed ging, zat ze nog even stilletjes bij de kooi van Priscilla. Zachtjes aaide ze het beestje. Over de kop of over de staart? Ze wist het niet. Het deed er ook niet toe. Ze dacht aan het deftige huis van Charlotte met die super-de-luxe keuken. Ze tilde een plukje haar omhoog, op zoek naar de oogjes van Priscilla. Ja, daar had ze de twee glinsterende kraal oogjes ontdekt. Ze boog zich nog wat dichter naar de kooi toe. Zachtjes zei ze: ‘Dag Priscilla. Het enige deftige hier in huis ben jij. Er is helemaal niets in huis dat aan jou kan tippen. Jij bent heel bijzonder. Maar dat was je toch al, ook zonder die deftige naam. Droom maar mooie dromen, dan is er tenminste nog iemand gelukkig. Ik ben het namelijk niet.’

Tree voor tree liep ze de trap op naar boven, alsof haar schoenen loodzwaar waren. Op haar kamer knipte ze het lampje op haar nachtkastje aan. Ze liet zich op haar bed zakken en staarde een tijdlang voor zich uit. Toen stond ze langzaam op en zette

haar laptop aan. Het beeldscherm lichtte op in de schemerige kamer. Haar handen trilden toen ze inlogde op haar Facebookpagina. Ze was opeens bang voor wat komen zou. Misschien wilde ze het niet eens zien. Ze zou er niet tegen kunnen als ze nu op Facebook zou lezen dat Yelien, Eline, Ellen en Emma een leuke filmmiddag beleefd hadden. Zonder haar. Dat zou te veel pijn doen. Stel je voor dat ze een foto hadden geplaatst... Zo'n foto waarop ze gezellig bij elkaar op de bank zaten. En dan moest zij er zeker een duimpje bijzetten: vind ik leuk.

Ze schudde haar hoofd. Nee, dat zou ze helemaal niet leuk vinden. Maar... het kon nog erger. Stel je voor dat ze haar zouden ontvrienden? Dat ze haar gewoon van hun Facebook af zouden kukelen? Daar wilde ze niet aan denken.

Ze perste haar lippen op elkaar en klapte haar laptop dicht. Weet je wat zo stom was? Als ze het leuk hadden gehad zonder haar, dan was dat ook nog eens haar eigen schuld. Of niet soms? Ze was toch zelf weggegaan? Ja, maar de anderen zaten te roddelen, stookte een stemmetje in haar hoofd.

Moest zij daarom opstappen?

Had ze het niet veel beter uit kunnen praten? Gewoon rustig met elkaar spreken?

Nee, ze had weer haar oude fout gemaakt: eerst doen, dan denken. En achteraf... ja, ze hadden haar beter Kaatje Achteraf kunnen noemen.

Waarom was ze plotseling zo fel voor Charlotte opgekomen? Kato dacht na. Het was zo stil op haar kamer, je hoorde alleen het tikken van de wekker en

het malen van haar gedachten. Maar het nadenken hielp: ze had het uit medelijden gedaan. Zij moest zo nodig mensen helpen, de wereld beter maken. Poeh! Ze moest eerst maar eens zichzelf beter maken, zodat ze eindelijk wist: eerst denken, dan doen.

Op de badkamer poetste ze haar tanden. Toen ze opkeek zag ze in de spiegel twee droevige, donkere ogen.

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand, dacht ze, wat is er toch allemaal aan de hand?

Ze stapte in bed, knipte haar nachtlampje uit en hilde haar kussen nat. Waarom eigenlijk? Om het geruzie met haar vriendinnen, want daar kon ze niet tegen. Maar er was meer aan de hand. Ze voelde zich zo... leeg, zo vreemd, alsof ze iets miste. Het voelde alsof ze heimwee had naar iets wat ze niet kende.

Ze wreef in haar ogen, maar het leek of er geen eind kwam aan de tranen. Vreselijk, ze was anders nooit zo'n huilebalk. Kon ze het nog goedmaken? Die gedachte spookte steeds rond in haar hoofd. Bij echte vrienden kwam je nooit te laat als je het goed wilde maken. En zo laat was het toch nog niet? Kato veerde op. Ze dacht twee tellen na en dat was al een hele verbetering voor iemand die eerst deed en dan pas dacht. Toen zwaaide ze haar benen over de rand van het bed. Op blote voeten liep ze naar haar bureau. Au! Er lag iets scherps op de grond. Tijd om erbij stil te staan nam ze niet. Ze wreef over haar pijnlijke voetzool, trok haar stoel opzij en ging zitten.

Opnieuw klapte Kato haar laptop open. Haar besluit stond vast: ze zou sorry zeggen. Haar handen

trilden iets minder toen ze voor de tweede keer naar Facebook ging. Verbaasd knipperde ze met haar ogen. Er stond helemaal niets over film kijken. Ook geen foto, gelukkig. En al helemaal niets over hun ruzie. Er stond een gedichtje, een lief gedichtje.

*Echte vriendschap duurt niet even
vriendinnen heb je voor het leven.
Al maak je ruzie en heb je spijt
vriendinnen raak je nooit meer kwijt.*

Kato las het gedicht keer op keer. Algauw kende ze het uit haar hoofd. Dat was maar goed ook, want haar ogen waren zo vochtig dat ze de letters op het beeldscherm niet meer kon lezen. Zouden ze al slapen of zou er nog iemand wakker zijn? Kato keek snel op haar wekker. Nee, natuurlijk sliepen ze niet. Het was nog vroeg genoeg. Op slag voelde ze zich een stuk beter, ze ging er eens goed voor zitten.

> **Kaatje zegt:**

ik zag jullie gedicht.
dat vind ik zoouou lief.
ik heb het wel 10x gelezen.
zijn jullie niet boos meer?

> **LL zegt:**

twijfel je nog?
wij zijn niet boos geweest.

> **Kaatje zegt:**

oeps!
dat is een pk vn mijn hrt.

- > **Em zegt:**
wat staat daar?
ik snap het niet.
- > **Kaatje zegt:**
ik zei:
dat is een pak van mijn hart.
- > **Em zegt:**
grppg.
- > **Kaatje zegt:**
die is leuk!
hahaha...
- > **Yel zegt:**
geloof je ons, kaatje?
of weet je het nog niet zeker?
lees het dan voor de 11de keer.
- > **Kaatje zegt:**
sorry
sorry sorry
sorry sorry sorry.
- > **Lientje zegt:**
stop!
één keer sorry is genoeg.
- > **Em zegt:**
ik zeg ook sorry.
- > **Yel zegt:**
zand erover.
- > **LL zegt:**
alles is vergeten en vergeven.
afgesproken?
- > **Kaatje zegt:**
afgesproken.

nu kan ik tenminste slapen.
welterusten.

- > **Yel zegt:**
we bellen mrgn.
- > **LL zegt:**
ja, Kaatje, we bellen.
- > **Em zegt:**
droom maar fijn.
- > **Kaatje zegt:**
jij ook.

Kato had een nieuwe ringtone gedownload voor haar telefoon. Het was het geluid dat de oven maakte als de baksels klaar waren. Ze was zo blij dat ze dat gevonden had, het was echt iets voor haar. Toen ze die zondag in de woonkamer haar huiswerk zat te maken tinkelde het belletje zacht. Mark en Steven, die op het vloerkleed een stad van Lego bouwden, veerden onmiddellijk op.

‘De oven is klaar’, waarschuwde Mark.

‘Wat heb je gebakken?’ Steven snoof, maar rook niets. Kato schoot in de lach toen ze die twee snuitjes boven de tafel uit zag steken. ‘Ik heb niets gebakken’, zei ze terwijl ze haar telefoon pakte. ‘Het is de nieuwe ringtone van mijn telefoon.’

Ze zag twee teleurgestelde gezichten onder de tafel verdwijnen en nam op zonder te kijken. Dat kon alleen maar Yelien zijn. Of Ellen. Ze hadden beloofd dat ze zouden bellen. ‘Met Kato.’

‘Heb je even tijd?’ tetterde Charlotte enthousiast in haar oor.

‘Waarom?’ vroeg Kato.

‘Ik heb een verrassing voor je’, riep Charlotte, alweer zo enthousiast. ‘Kom je?’

‘Ik ben dol op verrassingen’, antwoordde Kato.

‘Super!’ jubelde Charlotte. ‘Ik zie je zo.’

‘Tot zo.’ Kato stopte haar telefoon weg. Vliegensvlug sloeg ze haar schoolboeken dicht en bracht ze naar haar kamer. Als mama de boeken zag, moest ze misschien eerst haar huiswerk afmaken. En dat kon later nog wel. Onderweg vroeg ze zich af wat voor een verrassing Charlotte bedoelde. Ze had er geen flauw idee van. Hoe harder ze fietste, hoe eerder ze het zou weten. Met een vaartje stooft ze de oprit op. Daar kneep ze in de remmen. Ze liet een diep, zwart spoor na in het witte grind. Met haar voet probeerde ze het spoor uit te wissen. Toen keek ze naar het grote huis. Het zag er verlaten uit. Zou Charlotte weer alleen thuis zijn? Kato zette haar fiets op de standaard en voelde aan het poortje in de zijmuur. Het zat op slot. Ze draaide zich om en beklom de statige trap naar de voordeur. Toen ze aan de bel trok, klonk er binnen een heel klokkenspel. Ze schrok ervan. Wat een kabaal. Even bleef het stil. Toen zag ze door het glas in de deur dat Charlotte eraankwam. Ze zwaaiden naar elkaar.

‘Kom gauw’, zei Charlotte en ze trok Kato mee naar de keuken. Bij het trappenhuis bleef Kato even staan. Hoorde ze daar wat? Ja, het leek wel of er muziek klonk van heel ver weg. Het kwam niet van boven, maar van de keldertrap.

‘Waar blijf je nu?’ riep Charlotte ongeduldig.

‘Ja, ja, ik kom al’, antwoordde Kato. Ze haastte zich achter Charlotte aan naar de keuken. Daar stond een

groot cadeau op tafel, verpakt in goudkleurig papier met een grote, bruine strik erop. Dat zag er chic uit. 'Voor jou', wees Charlotte met een vorstelijk gebaar. 'Voor mij?' aarzelde Kato. 'Ik ben toch niet jarig?' 'Het is ook niet voor je verjaardag', legde Charlotte uit. 'Het is een cadeautje omdat je zo lief voor me was toen ik gevallen ben.'

Kato maakte de knopen van haar jas een voor een open, haar ogen gefixeerd op het cadeau. Ja, cadeau. Zo'n groot geschenk kon je toch geen cadeautje noemen. De onderste knoop wilde niet. Kato verloor haar geduld en trok. Kletterend viel de knoop op de glanzende keukenvloer. Ze raapte hem op en stopte hem in haar zak. Toen boog ze zich over de tafel. 'Pak dan uit!' zei Charlotte ongeduldig.

Kato begon aan de plakband te peuteren. Ze probeerde de feestelijke verpakking heel te laten. Het duurde even, maar toen had ze ook het laatste plakbandje los. Ze vouwde het papier weg. Haar mond viel open van verbazing. Voor haar op tafel stond een luxueuze doos waar met feestelijke letters opgeschreven stond: taartdecoraties. Kato opende de doos. Er zat alles, maar dan ook alles in om een taart nog mooier te maken. Een vrolijk gekleurde taartschep viel als eerste op. Er zaten vormpjes in om kleine taartjes te maken en hartjes om deeg of marsepein mee uit te steken. Maar niet alleen hartjes... Kato zag ook een grote slagroomspruit en een klein spuitje om letters op een taart te schrijven. O, wat leuk! Nu kon ze voortaan verjaardagstaarten bakken met namen erop. Langzaam maakte Kato

haar ogen los van het cadeau. Ze keek Charlotte aan. 'Dit is echt te gek! Dat meen ik. Dit is zo'n mooi cadeau, maar veel te groot. Echt veel te veel...'

Charlotte schudde haar hoofd. 'Nee hoor, je hebt me zo goed geholpen. Als jij er niet was geweest, had ik niet geweten hoe ik thuis moest komen.'

'Als ik er niet was geweest, had ik je niet ondersteboven gereden', zei Kato.

'Het was jouw schuld niet', reageerde Charlotte. 'Ben je echt blij met de doos?'

'Of ik blij ben?' riep Kato uit. Ze liep naar Charlotte en omhelsde haar. 'Duizend keer bedankt, ik vind het echt super. Zo'n groot cadeau, voor zo'n kleine moeite.'

'Misschien wil je me leren hoe ik van die lekkere muffins bak', zei Charlotte snel.

'Ja, natuurlijk wil ik dat', beloofde Kato.

'Dat is fijn', zei Charlotte. 'Kom gauw zitten.'

Terwijl Kato haar jas over een stoel hing en ging zitten, liep Charlotte naar de gigantische ijskast. Ze vulde twee glazen met ijsklontjes, die rinkelend uit een luikje vielen. Toen haalde ze twee hip gekleurde flesjes fris tevoorschijn. 'Ik heb nog een verrassing', zei ze terwijl ze de drankjes op tafel zette en zelf ging zitten.

Kato schrok. 'Ik heb helemaal niets!'

Charlotte lachte. 'Dat hoeft ook niet. Ik weet zeker dat je mijn andere verrassing ook heel erg leuk zult vinden.' Met een geheimzinnig lachje keek ze Kato aan.

Kato trok een gezicht.

'Het is... het is een high tea', verklapte Charlotte.

